

ministrationsfonden i Forhold til den større Risiko, der er forbunden med denne Del af Laanet. Som det vil vides, har det solidariske Ansvar, der er knyttet til Kreditforeningslaan, voldt en Del Vanffelighed med Hensyn til Optagelse af Tillægslaan i den aabne Serie, naar den paagældende allerede i samme Forening har Laan i en sluttet Serie. Forholdet er nemlig dette, at der paa det solidariske Ansvar skal efter Loven af 20de Juni 1850 beregnes to Tredjedele af det oprindelige Laans Hovedstol, og derved bliver et Tillægslaan efter den Prioritet, der saaledes fremkommer, ved Tillæg af det solidariske Ansvar umuligt. Følgen deraf har jo været den, at de, der have haft Laan i en lukket Serie, og som onfste et Tillægslaan, maa gaa over med hele deres Laan fra den lukkede Serie til den aabne med Spild af Omkostninger til ingen Nytte. Man har nu troet at kunne foreslaa, at det solidariske Ansvar i det Tilfælde, jeg her har nævnt, skulde beregnes til 10 pCt. af Restgælden, og saaledes, at der for den Del af Laanet, der svarer til 3 Tiendedele af Burderingssummen, ikke bliver beregnet noget Tillæg til det solidariske Ansvar. Det er jo en betydelig mildere Regel end den, vi nu have i Loven af 1850; men det har ogsaa været erkendt fra alle Sider, at den Regel, der findes i denne Lov, i Grunden er upraktisk i højeste Grad, og kun fremfaldt ved, at man den Gang kendte saa lidt til Kreditforeningsforhold. Da der her er Tale om Beregningen af det solidariske Ansvar i en lukket Serie, altsaa i en Serie, i hvilken det vil være Tilfældet, at der allerede eksisterer en betydelig Reservecfond, vil den Bestemmelse, som jeg har nævnt, ikke volde nogen Betænkelighed. Der har fra Kreditforeningernes Side været flaget over, at, naar de overtog et Pant, vare de Regler, der derefter skulde følges, i høj Grad vanskelige for dem. Den almindelige Regel er den, at naar et Pant overtages, skal Kreditforeningen i de følgende tre halvaarlige Terminer indfri et saadant Beløb af Kasseobligationer, som svarer til det Laan, der indbestaar i den overtagne Gjendom. Det er Reservecfonden, der skal udrede det, der saaledes medgaar til Indfrielse af Kasseobligationerne, og det vil let ses, at, hvis en Kreditforening kommer til under vanskelige Forhold paa en Gang at overtage et større Antal Pantter, vil Reservecfonden vanskelig kunne fyldestgøre sine Forpligtelser. Man er her ganske sikkert ogsaa gaaet for vidt. Der er ikke Betænkelighed ved at lempe den Regel, og man har da foreslaaet den lempet saaledes, at Annullationen af de Kasseobli-

gationer, der svare til den Del af Laanet, som udgør 3 Tiendedele af Burderingssummen, kan henstaa, indtil en endelig Berigtigelse med Hensyn til det overtagne Pant finder Sted, altsaa navnlig indtil den vedkommende Kreditforening naar til at sælge Pantet. Derimod skal Resten af Kasseobligationerne annulleres i de to efterfølgende Terminer. Naar man fastsætter denne Regel, saa bliver man nødt til at sætte en Grænse for, hvor lang Tid en Kreditforening kan beholde et Pant urealiseret. Der har man saa foreslaaet den Regel, at Foreningen ikke uden Indenrigsministerens Samtykke kan beholde et overtaget Pant udover 3 Aar. Endelig har man imøbetkommet Duffer fra Kreditforeningernes Side, om, at det Bidrag til Reserve- og Administrationsfonden, som skal svares en Gang for alle ved Laanets Optagelse, kan afgøres ved Betaling i de nærmeste Terminer efter Laanets Optagelse, dog saaledes, at hele Bidraget skal være svaret i den 4de Termin. — Med Hensyn til samtlige disse Væmpelser skal jeg kun fremhæve, at det blot er en Bemyndigelse, der er givet Indenrigsministeriet, og dette maa saa tage Hensyn til, hvorledes hver enkelt Kreditforening er stillet. Navnlig ere Kreditforeningerne stillede meget forskelligt, efter som de ere oprettede paa Grundlag af Loven af 1850, eller de ere oprettede ifølge senere specielle Love. Den Bemyndigelse, der, som jeg nævnte, er givet til, at Foreningerne kunne give Laan, der delvis ikke amortiseres, og ligeledes give Laan ud over Halvdelen af Burderingssummen, er selvfølgelig saaledes at forstaa, at, hvor den specielle Lov, i Forhold til hvilken Foreningen er oprettet, sætter en Laanegrænse af Halvdelen af Burderingssummen, har Indenrigsministeren ingen Bemyndigelse til at forandre denne Bestemmelse. Det er kun for de Kreditforeninger, der allerede nu kunne gaa ud over Halvdelen, at den Regel, som jeg før nævnte, kommer til Anvendelse. Ligeledes gælder det, at, hvor der i den specielle Lov, hvorpaa Kreditforeningen er grundet, er fastsat en særlig kort Amortisationstid af Hensyn, som har gjort sig gældende ved Lovens Fremkomst, vil Ministeriet ikke anse sig for berettiget til at forandre saadanne Bestemmelser. Naar man giver de bestaaende Kreditforeninger disse Begunstigelser, vil der imidlertid være Føje til paa den anden Side at fæstne det Tilsyn, som Regeringen skal føre med Kreditforeningerne. I saa Henseende har man da foreslaaet, at Indenrigsministeren kan tage Forbehold om, at Valget af den administrerende Direktør skal stadfæstes af Ministeriet, og at der skal ansættes et Revi-